

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

3 Sędziowie: Piotr Michalski

4 Dariusz Śliwiński

5 Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

6 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Wilda w Poznaniu Małgorzaty Wolińskiej-Nowak

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2020 r.

sprawy skazanej **S. B.**

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę skazanej oraz prokuratora

7 od wyroku łącznego Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt VI K 6/20

8 uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

10 Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Michalski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 773/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt VI K 6/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z apelacji prokuratora: <u>obraza prawa materialnego, tj. art. 89 § 1b kk</u> poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, w której wykonanie orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20 września 2016 r. w sprawie VI K 43/15 kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat zostało prawomocnie zarządzone na mocy postanowienia z dnia 30 października 2018 r., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że łączeniu z powyższego wyroku podlega kara 1 roku pozbawienia wolności zamiast 2 lat zaś wymierzona kara łączna może się kształtować w przedziale od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności zamiast od 2 lat do 9 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Stwierdzono, że w rubrum wyroku, w pkt IX Sąd Rejonowy prawidłowo opisał karę wymierzoną skazanej na mocy wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt VI K 43/15 i zaznaczył, że zostało zarządzone wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Wskazano również		

w tym samym pkt IX, iż kara ta podlegać będzie wykonaniu w okresie od 17 września 2025 r. do 17 września 2027 r. Tożsame informacje zostały zawarte przez Sąd I instancji w pkt 1.2.1.9. uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Warto także wskazać, iż w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia, wśród przepisów stanowiących podstawę orzeczonej kary łącznej nie został podany przepis art. 89 § 1b kk. Wszystko to powinno prowadzić do wniosku, że Sąd Rejonowy nie stosował w tej sprawie art. 89 § 1b kk.

Jednakże analiza dalszej części uzasadnienia wyroku łącznego, w tym zwłaszcza pkt 3 oraz pkt. 3.3.1.9. potwierdza słuszność stanowiska apelującego prokuratora, że określając granice wymiaru kary łącznej Sąd Rejonowy potraktował karę orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt VI K 43/15 jako karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby, pomijając fakt zarządzenia jej wykonania na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 30 października 2018 r. Oznaczało to, iż w chwili orzekania kary łącznej omawiana kara jednostkowa nie miała już statusu kary zawieszanej i podlegała wykonaniu. To poważne uchybienie spowodowało, że po przeliczeniu tej kary jednostkowej z wyroku VI K 43/15 zgodnie z regulacją przepisu art. 89 § 1b kk nieprawidłowo zostały określone granice możliwej do wymierzenia kary łącznej jako kara od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, zamiast kary od 2 lat

pozbawienia wolności do 9 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Dostrzeżone przez prokuratora uchybienie nie miało jednak kluczowego znaczenia dla rozstrzyganej sprawy albowiem na skutek okoliczności dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy z urzędu zaszła konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Niemniej jednak przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy musi mieć na uwadze powyższe rozważania by uniknąć powtórzenia opisanego błędu i orzekając o karze łącznej prawidłowo wliczać karę jednostkową z wyroku VI K 43/15w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Z uwagi na treść art. 436 kpk Sąd Okręgowy nie rozpoznawał pozostałych zarzutów podniesionych przez prokuratora w środoku odwoławczym. Z uwagi bowiem na uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na skutek okoliczności dostrzeżonych przez Sąd odwoławczy z urzędu rozstrzyganie pozostałych zarzutów dotyczących niewspółmierności orzeczonej kary łącznej należało ocenić jako przedwczesne.

Wniosek

Określenie granic kary łącznej od 2 lat do 9 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności zamiast od 1 roku i 6 miesięcy do 8 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, jak wskazał błędnie Sąd Rejonowy.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku potwierdziła trafność omówionego wyżej zarzutu. Następstwem takiego ustalenia było stwierdzenie, że wniosek o zmianę określenia granic kary łącznej możliwej do wymierzenia wobec S. B. był zasadny. Niemniej jednak z uwagi na uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, trafność tego wniosku nie znalazła jeszcze odzwierciedlenia w wymiarze kary łącznej. Jednakże Sąd I instancji ponownie rozpoznający sprawę powinien mieć na względzie poczynione w tym miejscu ustalenia by nie powielić błędów przy określaniu granic możliwej do wymierzenia kary łącznej.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Zarzut z apelacji obrońcy skazanej: <u>obrazą przepisów postępowania, tj. art. 577 kpk</u> poprzez niezaliczenie 15 dni pozbawienia wolności na poczet wyroku wskazanego w pkt III wyroku, które zostały zaliczone postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce z dnia 27 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III Ko 313/18.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd II instancji po zapoznaniu się z aktami sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu		

pod sygn. III K 192/16, ujętym w pkt III zaskarżonego wyroku oraz aktami wykonawczymi o sygn. III Ko 313/18 stwierdził, że wskazanym przez apelującego obrońcę postanowieniem z dnia 27 marca 2018 r. została skazanej zamieniona niewykonana część kary 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności na zastępczą karę 257 dni pozbawienia wolności. Z treści tego orzeczenia wynika też, że odbyta przez skazaną część kary ograniczenia wolności ze sprawy III K 192/16, tj. wykonanie 19 godzin prac jest równoważne 15 dniom kary zastępczej pozbawienia wolności. Rację miał także obrońca wskazując, że Sąd Rejonowy dokonując w pkt 3 zaliczeń wykonanych kar na poczet orzeczonej wobec skazanej S. B. kary łącznej nie uwzględnił tego częściowego wykonania kary ograniczenia wolności opisanego wcześniej i niesłusznie pominął tę okoliczność.

Dostrzeżone przez obrońcę uchybienie proceduralne (podobnie jak to stwierdzone w pkt 3.1.) nie miało decydującego znaczenia dla rozstrzyganej sprawy albowiem na skutek okoliczności dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy z urzędu zaszła konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Niemniej jednak przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien mieć na uwadze powyższe stwierdzenia aby uniknąć tego zaniedbania orzekając na podstawie art. 577 kpk.

Powołując się na regulację procesową z art. 436 kpk Sąd Okręgowy nie rozpoznawał pozostałych zarzutów podniesionych przez obrońcę. Z uwagi bowiem na uchylenie

<p>zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na skutek okoliczności dostrzeżonych przez Sąd odwoławczy z urzędu zarzuty odnoszące się przede wszystkim do oceny współmierności orzeczonej kary łącznej oraz okoliczności jakie winny kształtować wymiar kary łącznej należało ocenić obecnie jako przedwczesne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 3 poprzez dodanie lit. d następującej treści: okres zaliczony na poczet wyroku wymienionego w pkt III w wymiarze 15 dni kary pozbawienia wolności stwierdzone postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce z dnia 27 marca 2018 r. o sygn. akt III Ko 313/18.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna potwierdziła słuszność wskazań obrońcy odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji przepisu art. 577 kpk poprzez pominięcie w dokonanych na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczeniach częściowego wykonania przez skazaną kary ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem wydanym w sprawie III K 192/16. Niemniej jednak z uwagi na wydany wyrok kasatoryjny nie było możliwości uwzględnienia wniosku końcowego obrońcy.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Zaskarżony wyrok łączny obejmował tylko część wyroków skazujących S. B.. Brak orzeczenia w części przekazanej Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu sprawy o wydanie wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Środzie Wlkp. o sygn. II K 459/19. Zarządzeniem sędziego z dnia 12 czerwca 2020 r. połączono sprawę II K 459/19 ze sprawą tu kontrolowaną VI K 6/20 (kartka z zarządzeniem została zszyta z okładką w I tomie akt II K 459/19), co nie zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy Poznań– Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu przy rozpoznawaniu sprawy skazanej S. B..</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Na początek konieczne jest pokazanie chronologii wydarzeń związanych z zainicjowanymi postępowaniami o wydanie wyroku łącznego. Otóż, na skutek informacji przekazanej do Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej przez administrację Aresztu Śledczego w Ś. zostało przed tym Sądem wszczęte postępowania o wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanej S. B.. W dniu 16 stycznia 2019 r. został wydany w tym postępowaniu wyrok łączny obejmujący dwanaście wyroków skazujących. Na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora orzeczenie to wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt XVII Ka 271/19, zostało uchylone i sprawę o wydanie wyroku łącznego przekazano Sądowi Rejonowemu w Środzie Wielkopolskiej do ponownego rozpoznania. Przy tym powtórny rozpoznaniu sprawy prowadzonej pod sygn. akt II K 459/19 ustalono, że w dniu 6 marca 2019 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wydał kolejny wyrok skazujący wobec S. B. – kara 7 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VI K 813/18). W konsekwencji tego postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2020 r. (k. 229 akt II K 459/19) Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej uznał się niewłaściwym miejscowo i sprawę o wydanie wyroku łącznego przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do rozpoznania jako sądowi miejscowo właściwemu. Następnie akta sprawy</p>	

II K 459/19 Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej zostały przekazane Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu i wpłynęły tam w dniu 9 czerwca 2020 r. (k. 141 akt VI K 6/20), a następnie zarządzeniem (podpis nieczytelny) z dnia 12 czerwca 2020 r. zostały połączone do wspólnego rozpoznania ze sprawą VI 6/20. Zarządzenie to znalazło się przy tylnej okładce I tomu akt II K 459/19 i nic nie wskazuje na to aby wiedział o nim sędzia prowadzący sprawę o sygn. VI 6/20.

Mianowicie, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu akta sprawy II K 459/19 Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej potraktował jako załącznik do sprawy VI K 6/20 i nie nadał biegu tejże przekazanej mu jako miejscowo właściwemu sądowi sprawie. Tego uchybienia procesowego można było uniknąć gdyby sędzia prowadzący sprawę VI K 6/20 zapoznał się dość dokładnie z przesłanymi z Sądu Rejonowego w Ś. W.. aktami mającymi stanowić podstawę wydania wyroku łącznego. Na rozprawie poprzedzającej wyrokowanie Sąd ten nie zaliczył nawet w poczet dowodów tych wszystkich materiałów otrzymanych z Sądu Rejonowego w Ś. W.. Niestety zostało to dostrzeżone dopiero przed Sądem II instancji i to z urzędu.

Sąd Okręgowy stwierdził zatem przy badaniach aktowych nad zasadnością wniesionych apelacji, że **część skazań**, o których orzekł w wyroku łącznym Sąd Rejonowy w Ś. W.. z dnia 16 stycznia 2019 r., następnie uchylonym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w wyroku z dnia 14 maja 2019 r. **nie została objęta wydanym przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wyrokiem łącznym** (chodzi tu o orzeczenia wydane w sprawach Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.o sygn. **III K 483/15**, Sądu Rejonowego Poznań –Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. **III K 571/15**, Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. o sygn. **III K 894/15** oraz Sądu Rejonowego w Zakopanem o sygn. **II K 849/16**). Niezwykle istotne jest przy tym także i to, że Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. XVII K 271/19 w uzasadnieniu swojego orzeczenia kasatoryjnego wymienił kolejne trzy skazania (dwa nowe: VIII K 1189/14, III K 157/16 SR Poznań – Grunwald i Jeżyce w P.) zatem łącznie 15 wyroków skazujących wobec S. B., zalecając ich przeanalizowane pod kątem możliwości objęcia ich wyrokiem łącznym. Nadto z uzasadnienia tego wyroku z dnia 14 maja 2019

r. wynikały dodatkowe wskazania Sądu Okręgowego dotyczące obowiązku uzyskania akt wszystkich tych 15 spraw oraz rozważenia w świetle art. 4 § 1 kk, które z przepisów regulujących wyrok łączny będą względniejsze dla skazanej – te obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r., czy też te wprowadzone od dnia 1 lipca 2015 r. Żadne z tych wytycznych nie zostało wzięte pod uwagę przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, ponieważ przekazanej temu sądowi sprawie II K 459/19 praktycznie nie nadano dalszego biegu.

Wszystkie te okoliczności mają bardzo ważne znaczenie dla prawidłowości wydanego przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, a zaskarżonego wyroku łącznego z dnia 22 czerwca 2020 r. albowiem opisane uchybienia doprowadziły do tego, że wyrok łączny nie był wynikiem orzekania co do tych wszystkich powyżej określonych wyroków jednostkowych wydanych przeciwko S. B.. Wyjaśnić w tym miejscu należy, iż stosownie do dyspozycji art. 570 kpk, wyrok łączny wydaje się z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora. W każdym z tych wypadków zakres postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego określają jednak przede wszystkim normy materialnoprawne, a nie inicjatywa stron procesowych. Sąd meriti jest zatem każdorazowo zobligowany do podjęcia inicjatywy mającej na celu prawidłowe ustalenie pełnej sytuacji skazanego i uwzględnienia wszystkich wyroków skazujących, w których orzeczono kary potencjalnie podlegające łączeniu. Dodać jeszcze można, iż zgodnie z art. 366 § 1 kpk, na przewodniczącym rozprawy w sądzie meriti ciąży obowiązek takiego kierowania jej przebiegiem, aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy. Niewątpliwie, na gruncie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, do tych istotnych okoliczności należy zbadanie całej sytuacji prawnej skazanego ukształtowanej wyrokami, którymi został on prawomocnie skazany na kary podlegające – przynajmniej potencjalnie – połączeniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt V KK 210/14, Legalis nr 1157544). Niestety Sąd Rejonowy wydający zaskarżony wyrok łączny nie orzekł w pełnym zakresie, tj. w zakresie przekazanym mu do orzekania przez Sąd Rejonowy w Ś.W.. w sprawie II K 459/19 i wobec tego nie była możliwa konwalidacja powstałych uchybień procesowych w toku postępowania odwoławczego.

Reasumując powyższe Sąd odwoławczy stwierdził, że nieobjęcie orzekaniem przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu przekazanej mu przez Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej sprawy o wyrok łączny o sygn. II K 459/19, mimo połączenia jej ze sprawą VI K 6/20 zarządzeniem z dnia 12 czerwca 2020 r., a przez to również nieuwzględnienie wiążących wytycznych wynikających z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt XVII Ka 271/19, dyskwalifikowało zaskarżony wyrok łączny. Nie do zaakceptowania było bowiem nieujęcie przez Sąd Rejonowy wszystkich wyroków skazujących podlegających – nawet potencjalnie – połączeniu węzłem kary łącznej oraz nierozważenie, które z przepisów (te obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r., czy też w brzmieniu uprzednio obowiązującym) powinny zostać zastosowane przy orzeczeniu kary łącznej względem skazanej S. B.. Wszystko to spowodowało konieczność uchylecia takiego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a nie mogło być konwalidowane przez Sąd odwoławczy, który w zaistniałej sytuacji procesowej musiałby zastąpić organ pierwszoinstancyjny.

W świetle powyższych rozważań wnioski obrońcy skazanej o rozszerzenie przedmiotu sprawy również o inne wyroki jednostkowe był co do zasady słuszny, jednakże z innych powodów (opisanych powyżej) niż te podane w złożonym na korzyść skazanej środku odwoławczym. Choć zagadnienie to nie zostało przez apelującego obrońcę ujęte jako konkretny zarzut tylko opisane w uzasadnieniu apelacji, Sąd Okręgowy za celowe uznał odniesienie się do stanowiska skarżącego zaprezentowanego co do regulacji art. 91a kk dodanego do Kodeksu karnego na mocy obowiązującej od dnia 24 czerwca 2020 r. ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086). Obrońca sugerował, że przepis ten powinien mieć zastosowanie również względem skazanej i zakresem wyroku łącznego winny być również objęte kary jednostkowe, które zostały już wcześniej wykonane. Tymczasem w ustawie z dnia 19 czerwca 2020 r. opisanej dokładnie wyżej w rozdziale 8 o tytule „Przepisy przejściowe i końcowe” w art. 81 znalazł się przepis przejściowy, który stanowi, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art.

38, w brzmieniu dotychczasowym stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (ust. 1), a przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (ust. 2). Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że przepis art. 91a kk będzie miał zastosowanie w przypadku kiedy wszystkie kary jednostkowe zostały prawomocnie orzeczone po dniu 24 czerwca 2020 r., a więc po tym jak ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 weszła w życie. Jednocześnie jasne też jest, że regulacja ta nie będzie mogła zostać zastosowana w sytuacji kiedy wszystkie wyroki jednostkowe uprawomocniły się przed dniem 24 czerwca 2020 r., a tak było w przypadku skazanej S. B.. Pewne problemy prawne powstają kiedy część wyroków uprawomocniła się przed datą 24 czerwca 2020 r., a część po tej dacie, jednakże taka sytuacja nie występowała w badanej sprawie i dlatego Sąd Okręgowy odstąpił od dalszych teoretycznych rozważań w tym zakresie. Niezbędne jest jedynie wyraźne zaakcentowanie, że nie miał racji obrońca odnośnie konieczności zastosowania w tym postępowaniu art. 91a kk, gdyż przepis intertemporalny wyrażony w art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 wykluczał zastosowanie nowo wprowadzonej regulacji względem osób skazanych, co do których wszystkie wyroki skazujące podlegające łączeniu uprawomocniły się jeszcze przed datą 24 czerwca 2020 r.

**5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu
pierwszej instancji**

0.11.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
<p>W wyniku dostrzeżonych z urzędu uchybień Sądu Rejonowego, szczegółowo opisanych w pkt 4.1., niezbędne okazało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości (art. 437 § 2 zd. 2 kpk). Zaistniałe w badanej sprawie uchybienia polegające na pominięciu części orzeczeń jednostkowych, które mogły podlegać połączeniu w</p>		

<p>wyroku łącznym nie mogły być usunięte w toku postępowania odwoławczego. Niezbędne jest bowiem przeprowadzenie przewodu na nowo w całości, rzetelne ustalenie i określenie następnie w wyroku łącznym wszystkich orzeczeń będących podstawą kary łącznej, a także uwzględnienie przy wydawaniu wyroku łącznego wytycznych Sądu Okręgowego w Poznaniu wynikających z uzasadnienia orzeczenia o sygn. akt XVII Ka 271/19.</p>		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien w pierwszej kolejności rozszerzyć zakres rozpoznania sprawy o przekazaną mu jako organowi właściwemu przez Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej sprawę o sygn. akt II K 459/19, połączoną do wspólnego prowadzenia zarządzeniem z dnia 12 czerwca 2020 r. Następnie Sąd Rejonowy będzie zobowiązany do zbadania wszystkich tych jednostkowych spraw, które mogą potencjalnie</p>		

zostać objęte wyrokiem łącznym oraz zaktualizowanie danych dotyczących skazań S. B.. W tym zakresie Sąd I instancji powinien postępować szczególnie skrupulatnie, gdyż przy dużej liczbie akt łatwo o pomyłki czy przeoczenia, których dotąd w sprawie o wyrok łączny wobec skazanej S. B. sporo się nagromadziło. Przy dokonywaniu tej analizy Sąd Rejonowy winien koniecznie uwzględnić wskazania Sądu odwoławczego ze sprawy XVII Ka 271/19, rozszerzając je na te wyroki jednostkowe, które występowały już tylko w sprawie VI K 6/20. Potem niezbędne będzie rozważenie które z przepisów o łączeniu kar zastosować w stosunku do S. B.. Jeśli nie dojdą nowe skazania to Sąd będzie wybierał między przepisami prawa materialnego obowiązującymi od dnia 1 lipca 2015 r. a tymi w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. W przypadku zaś gdy po wyroku złożony zostanie wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku w całości to powinny się w tym opracowaniu znaleźć wyraźne wskazania Sądu I instancji co do tego, które z kar orzeczonych wobec skazanej zostały objęte tym wyrokiem łącznym oraz przedstawienie, które z przepisów regulujących karę łączną zostały zastosowane i dlaczego. Pozwoli to prześledzić tok rozumowania Sądu oraz w przypadku postępowania apelacyjnego, skontrolować zasadność decyzji o wyborze określonej regulacji prawnej. Pamiętać przy tym trzeba, że względność ustaw w rozumieniu art. 4 § 1 kk powinna być oceniana poprzez całościowe porównanie wszystkich rozwiązań dotyczących orzekania w wyroku łącznym kary łącznej w różnych, alternatywnych stanach prawnych (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 13 czerwca 2019 r., IV KK 211/18, LEX nr 2684192).	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
7. PODPIS	
Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Michalski	